

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 49

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 15/09/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Đây là câu hỏi của bạn đồng tu trên mạng:

Hỏi: Mạt học ở nơi lưu hành kinh sách khi thấy một số sách phỉ báng bản hội tập kinh Vô Lượng Thọ và những sách tà thuyết, thì sẽ lấy đi để tránh dẫn dắt sai người khác. Xin hỏi sau đó nên xử lý những cuốn sách này như thế nào ạ?

Đáp: Những cuốn sách này cứ đem đi tiêu hủy là được. Tiêu hủy tốt nhất là ở trong lò hóa vàng của chùa, lò đốt giấy tiền vàng mã. Hủy trong lò hóa vàng là tốt nhất.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, làm thế nào để trong cuộc sống làm được “ngoài không chấp tướng, trong không động tâm”, “thanh tịnh vô nhiễm, như như bất động”, nên bắt đầu từ đâu?

Đáp: Câu hỏi của bạn rất hay, thực sự không dễ gì làm được. Nếu bạn hỏi tôi, thực sự nên bắt đầu từ đâu? Bắt đầu từ “nhìn thấu, buông xuống”. Nếu bạn có thể nhìn thấu, có thể buông xuống, vấn đề này sẽ được giải quyết; nếu không chịu buông xuống thì không có cách nào. Bạn xem, đừng nói nhiều, chỉ cần buông xuống chấp trước vào hết thầy người, việc, vật, vậy bạn sẽ không bị ngoại cảnh ảnh hưởng, điều này cần có một chút công phu. Nói thì rất dễ, làm được rất khó. Ngày xưa, ông Lương Thấu Minh kể một câu chuyện, cũng là người mà ông rất kính phục suốt đời, một ông lão họ Võ, ông lão lớn tuổi hơn ông Lương rất nhiều, hơn mười mấy tuổi. Điều mà ông Lương kính phục nhất ở ông lão này là ông ấy thực sự có thể nhắc lên được và buông xuống được.

Bắt đầu từ đâu? Từ trong cuộc sống hàng ngày, ông ấy đã làm được. Ông Lương cho rằng đây là người nhà Nho chân chính mà ông đã gặp trong đời, ông ấy thực sự đã làm được, không phải giảng dạy, mà là làm được trong cuộc sống. Ông Lương kính phục nhất điểm nào? Ba người bạn của ông lão đến thăm ông lão, ông lão giữ họ lại ăn cơm, ăn xong, “các bạn cứ ngồi tùy ý, nói chuyện tùy ý, tôi phải đi

ngủ một lát, 15 phút”, ông ấy đi nghỉ. Ông ấy ngồi trên ghế, ngủ thiếp đi. Quả nhiên 15 phút, không lệch một giây nào, ông ấy tỉnh dậy, điều này thật phi thường. Đây là ông ấy hoàn toàn đạt được sự tự tại. Ông ấy nói với bạn ngủ mấy phút thì ngủ đúng mấy phút, đến giờ ông ấy tự nhiên tỉnh dậy. Đây là gì? Tinh thần ý chí tập trung, ông ấy không tán loạn, vì vậy ông ấy thực sự có thể kiểm soát cơ thể mình, giúp cơ thể mình thực sự được nghỉ ngơi, khi ngủ tuyệt đối không khởi một vọng niệm nào.

Khi ngủ mà vẫn còn mơ, còn suy nghĩ, vậy thì không thực sự được nghỉ ngơi, đó là giả. Khi thực sự nghỉ ngơi, tuyệt đối không có một vọng niệm nào, đó mới thực sự gọi là đầu óc nghỉ ngơi, đại não nghỉ ngơi. Khi đại não nghỉ ngơi, tôi xin nói với quý vị, trong cơ thể chúng ta còn có những chức năng mang tính nghiệp vụ, đó là gì? Hệ tiêu hóa, hệ tuần hoàn máu, hệ tuần hoàn; hệ tuần hoàn và hệ tiêu hóa sẽ trở nên rất bình thường, cơ thể khỏe mạnh. Nếu bạn suy nghĩ nhiều, vọng niệm quá nhiều, nó sẽ chèn ép hai cơ quan này. Tức là tuần hoàn máu của bạn không tốt, tiêu hóa của bạn không tốt, nguyên nhân là gì? Bạn suy nghĩ lung tung quá nhiều, trong đó có vấn đề. Vì vậy nhất định phải ít vọng niệm. Những người tu công phu, tu thiền định trong Phật pháp, họ chẳng có vọng niệm gì. Bạn xem, họ cũng không vận động gì, tại sao cơ thể họ lại tốt như vậy? Nguyên nhân là do tuần hoàn máu của họ tốt, hệ tiêu hóa tốt, chỉ là đạo lý vậy. Vì vậy, vọng niệm là chèn ép hai hệ tuần hoàn này, cơ thể bạn sẽ không khỏe, dù có điều dưỡng thế nào cũng rất khó khăn, rất khó phục hồi.

Vì vậy trời đất tạo ra những người, những động vật này, một cách tự nhiên, nó tự nhiên phối hợp rất tốt với bạn. Bạn chỉ cần hết thấy thuận theo nó, không thứ gì là không khỏe mạnh. Bạn không thể sử dụng quá mức, suy nghĩ lung tung chính là sử dụng đại não quá mức, không nên sử dụng, tại sao bạn lại phải nghĩ đến nó? Vì vậy vũ trụ đều có mối quan hệ, bạn mới thực sự có thể làm được không bị cảnh giới bên ngoài ảnh hưởng. Người khác khen ngợi, không có gì đáng vui; người khác phỉ báng, cũng không có gì đáng giận, giống như gió thoảng bên tai, đều không sao cả. Luôn giữ tâm thanh tịnh, đó chính là luôn giữ trạng thái khỏe mạnh của bạn, đạo lý là ở chỗ này.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, đệ tử gần đây tự phản tỉnh thấy tính cách mình nóng nảy, hấp tấp, làm việc nhanh nhưng thiếu suy nghĩ, nên công việc không được viên mãn, dễ hối hận. Bản thân còn có thói quen thích quản người quản việc rất mạnh, muốn người khác làm theo ý mình, thêm vào tính nóng nảy, nói năng không chú ý, nên dễ

đắc tội người khác. Xin hỏi dùng phương pháp nào có thể hàng phục tập khí này một cách hiệu quả?

Đáp: Bạn nói đã rất rõ ràng rồi, vì sao? Vì những khuyết điểm bạn đều biết, bạn có thể sửa đổi những khuyết điểm này thì chẳng phải đã hàng phục tập khí rồi sao? Nói chung, bạn phải học cách tôn trọng người khác, điều này rất quan trọng. Đối với mọi người phải có lễ phép, phải biết nhường nhịn, cái gọi là tôn trọng, lễ nhường, thì có thể hàng phục tập khí.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, đệ tử nghe sư phụ thượng nhân giảng kinh Hoa Nghiêm rất hoan hỷ, nhưng công việc khá bận rộn, nghe kinh dễ buồn ngủ. Đệ tử cũng dùng cách châm kim và quỳ nghe để đối trị hôn trầm, nhưng đều không có hiệu quả lắm, xin hỏi làm thế nào để đối trị có hiệu quả?

Đáp: Tôi vừa kể câu chuyện về ông Võ, bạn hãy học kỹ câu chuyện đó, đó là cách đối trị có hiệu quả. Đó là gì? Tâm địa thanh tịnh, giảm bớt vọng niệm, tinh thần tập trung. Khi cần nghỉ ngơi thì nhất định phải nghỉ ngơi, bạn mới có thể phục hồi thể lực. Ngày xưa, pháp sư Đệ Nhàn dạy người đồ đệ là ông thợ vá nôi, phương pháp của ngài ấy rất tốt. Dạy ông thợ vá nôi niệm Phật, vì ông ấy không biết chữ, ngoài bốn mươi tuổi mới xuất gia, không biết gì cả, người cũng rất khờ, nên chỉ dạy ông ấy một câu “Nam-mô A-di-đà Phật”, chỉ dạy câu đó, ông ấy không hiểu gì cả. “Ông cứ niệm câu Phật hiệu này, niệm mệt thì nghỉ, nghỉ khỏe rồi thì niệm tiếp.” Chỉ có phương pháp đó, điều này không tạo một chút áp lực nào cho ông ấy. Khi nào mệt thì nghỉ, nghỉ khỏe rồi thì nhanh chóng niệm tiếp. Ba năm, ông ấy đứng mà vãng sanh. Lão hòa thượng rất kính phục, ông ấy thực sự y giáo phụng hành, ba năm đứng mà vãng sanh. Bạn xem, khi vãng sanh, câu chuyện kể rằng, vãng sanh xong còn đứng ba ngày, đợi pháp sư Đệ Nhàn đến lo hậu sự cho ông. Sau khi chết còn đứng ba ngày, vì đường xá rất xa, người ta đến chùa Quán Tông báo tin, vừa đi vừa về mất ba ngày. Đó là một tấm gương rất tốt.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, đệ tử là người xuất gia, phát tâm thọ trì Sa-di Luật Nghi, muốn hỏi sư phụ, trên đó có nhiều chú ngữ cần niệm như khi xuống giường, ăn cơm, tắm rửa, vào nhà xí, v.v., có nhất định phải niệm không? Hay niệm Phật là được, nên quán tưởng như thế nào?

Đáp: Niệm Phật là được. Nhưng ý nghĩa và tinh thần của những nghi quy này nhất định phải hiểu được. Sa-di Luật Nghi không dễ làm được, vì vậy tôi khuyên mọi người, bạn hãy thực hành Đệ Tử Quy trước, sau đó thực hành Cảm Ứng Thiên, thực

hành Thập Thiện Nghiệp, sau đó thì Sa-di Luật Nghi sẽ rất dễ làm được. Giống như lên lầu vậy, Sa-di Luật Nghi là tầng thứ tư, bạn chưa leo được tầng một, hai, ba mà đã muốn lên tầng thứ tư thì rất khó. Nhất định phải tiến hành dần dần theo thứ tự, từng tầng một nâng cao lên, đó mới là đúng đắn.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, xin hỏi nữ chúng xuất gia ở đạo tràng, làm thế nào mới được coi là đôn luân tận phận?

Đáp: Bạn phải hiểu thế nào là luân, thế nào là phận. “Luân” là luân lý, luân lý chính là nói về trên dưới có trật tự, trong gia đình bạn, bạn có cha mẹ, anh chị em, trên dưới có trật tự, đó là luân. “Đôn” có nghĩa là hòa mục, trong hòa mục có tình thương yêu, đó gọi là đôn. Một gia đình hòa mục có tình thương yêu, yêu thương nhau, đó gọi là đôn luân. Ở đạo tràng cũng vậy, bạn đã xuất gia, bạn có sư phụ, những người cùng thế hệ với sư phụ, chúng ta thường gọi là sư thúc, sư bá; những người cùng thế hệ là sư huynh đệ. Bạn có thể sống chung hòa thuận với mọi người, yêu thương và kính trọng mọi người, có thể tôn trọng lẫn nhau, đó là đôn luân trong đạo tràng.

“Phận” là bổn phận của mình, những việc bổn phận tôi phải làm, tôi nhất định phải rất nghiêm túc và có trách nhiệm hoàn thành. Bạn ở trong gia đình, ví dụ như “cha từ con hiếu”, bổn phận của người làm con cái là hiếu thuận, phải vâng lời; “anh hiền em kính”, anh trai yêu thương bảo vệ em trai, em trai kính trọng anh trai, đó là những việc thuộc bổn phận của họ. Trong đạo tràng, khi đã xuất gia, bổn phận của người xuất gia là gì? Tam học “giới định tuệ”, phải nghiêm túc học tập, đó là bổn phận của người xuất gia. Nếu bỏ đi điều này, bạn không bắt đầu từ bổn phận của mình, vậy điều này sẽ rất khó khăn. Vì vậy nhất định phải giữ bổn phận.

Hỏi: Tiếp theo, câu hỏi thứ bảy. Thông thường trong kệ hồi hướng đều có một câu, “Hết một báo thân này, đồng sanh cõi Cực Lạc”, cũng tức là nói phải đợi đến khi báo thân này báo hết mới có thể vãng sanh. Vậy bây giờ muốn đi ngay, cần có điều kiện gì mới có thể đi ngay bây giờ?

Đáp: Điều kiện đều có trong kinh điển. Bạn hãy đọc kỹ kinh Vô Lượng Thọ, kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật, kinh A-di-đà, trong ba kinh này đều nói rất rõ ràng, chỉ cần bạn phù hợp với điều kiện ấy, bạn có thể đi bất cứ lúc nào. Kinh này, thực ra mà nói, bạn đọc lên cũng không dễ hiểu lắm. Đọc kinh mà không hiểu thì không được, nhất định phải có thể lý giải. Giải rồi thì phải hành, phải biến đạo lý trong kinh điển thành tư tưởng của mình, phải biến những lời giáo huấn trong kinh điển hoàn

toàn thành hành vi trong cuộc sống của mình, vậy thì được. Đây là người bình thường. Vừa rồi chúng ta nói về ông thợ vá nồi, đó là người đặc biệt, không phải người thường, đó là rất hiếm có, thực sự là trong ngàn vạn người khó tìm được một người. Người đó gọi là gì? Người đó gọi là người thật thà. Cho nên, người thật thà thì dễ độ.

Thế nào là thật thà? Thật thà chính là biết nghe lời, là một lòng một dạ không thay đổi, ông ấy đầy đủ tín nguyện hạnh, ông ấy là thật tin, thật nguyện, thật hành. Người bình thường chúng ta thì suốt ngày suy nghĩ lung tung, không thật thà. Người thật thà chỉ có một câu Phật hiệu, không có một tạp niệm nào, ông ấy không cần học gì cả, hai, ba năm chắc chắn vãng sanh, hơn nữa tướng lành đều hiếm có, chắc chắn biết trước ngày giờ đi. Ông thợ vá này biết trước ngày giờ đi, vài ngày trước khi vãng sanh ông đã đến thành phố thăm bạn bè, đó là để từ biệt, để gặp mặt, chào hỏi. Sau khi về thì nói với bà cụ nấu cơm cho ông ấy, nói với bà cụ rằng: “Ngày mai đừng nấu cơm cho tôi nữa”. Bà cụ cũng không hỏi ông, không biết ý gì, cứ nghĩ có lẽ ông có bạn bè mời ăn cơm, không ngờ ngày mai ông vãng sanh, đứng mà vãng sanh. Đây đều là thật, không phải giả.

Hỏi: Tiếp theo, câu hỏi thứ tám, đệ tử vâng theo lời dạy của lão hòa thượng, buổi tối bật kinh Địa Tạng, v.v. cho quý thần nghe. Nhưng Khổng phu tử có nói, “kính quý thần nhưng tránh xa”. Xin lão hòa thượng từ bi khai thị.

Đáp: Quý thần cũng là chúng sanh, cũng giống chúng ta, cũng rất khổ, nói chung còn khổ hơn chúng ta. Vì vậy chúng ta phải phổ độ chúng sanh, trong *tứ hoằng thệ nguyện* có câu “chúng sanh vô biên thệ nguyện độ”, chúng sanh này bao gồm quý thần, chúng ta có nên giúp đỡ họ không? Có. Vì vậy phải giúp đỡ họ, tức là cung kính họ, tôn trọng, giúp đỡ họ. Còn “tránh xa” có nghĩa là gì? Bạn không được nghe theo họ. Họ muốn giao tiếp với bạn, muốn nói chuyện gì đó với bạn, bạn phải lắng nghe kỹ. Nếu hợp tình hợp lý, có thể tham khảo; không hợp tình hợp lý, dứt khoát không được nghe theo. Cái “tránh xa” này là không nghe theo họ, nếu bạn cứ nghe theo quý thần mọi thứ, vậy phiền phức lớn lắm, nhiều người đã bị lừa, bị quý thần lừa dối. Vì vậy nói rằng tôn kính họ, không được học theo họ, không được nghe theo họ. Họ học Phật thì được, chúng ta khuyên họ học Phật. Vì vậy chúng ta tụng kinh niệm Phật hồi hướng cho họ, cũng có thể mời họ cùng đến nghe kinh, cùng đến niệm Phật, như vậy là đúng. Chúng ta phải đối xử với họ như con người, họ là phàm phu, họ không có trí tuệ cao siêu.

Hỏi: Câu hỏi thứ chín, có một người không rõ danh tính đã gửi hơn mười thùng đĩa và sách của pháp sư Tuệ Luật thuộc giảng đường Văn-thù Đài Loan. Có đồng tu nói, thầy ấy giảng kinh không như pháp; lại có người nói, nên ném đĩa của thầy ấy xuống sông. Xin lão hòa thượng từ bi khai thị.

Đáp: Pháp sư Tuệ Luật, trước đây cũng từng nghe tôi giảng kinh, nghe được một thời gian, sau đó xuất gia. Sau khi xuất gia, tôi đã gặp hai lần. Người rất thông minh, những điều ông ấy giảng tôi chưa nghe qua. Tôi nghĩ nếu đã không như pháp, cũng không được ném đĩa xuống sông, không được chà đạp. Tốt nhất là gì? Cứ gửi trả lại là được, để ông ấy tự xử lý là tốt nhất, điều này là đúng. Chúng ta cũng tôn trọng ông ấy.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, đệ tử cùng gia đình kinh doanh, họ không chịu ủng hộ bố thí. Đệ tử giấu họ, lấy một phần tư lợi nhuận kinh doanh hàng tháng để quyên góp cho Trung tâm Giáo dục Thang Trì, để tu phước cho họ. Việc làm này có vi phạm giáo huấn của Đệ Tử Quy không?

Đáp: Có thể làm như vậy, là để tu phước cho họ, bạn có tâm lòng tốt. Bản thân họ không muốn làm, đành phải dùng cách này. Tổ sư thứ sáu của Tịnh độ tông chúng ta là đại sư Vĩnh Minh Diên Thọ, hồi đó ngài đã làm như vậy. Quốc gia không biết tu phước, lúc đó ngài chưa xuất gia, là người quản lý thuế, thu thuế, có lẽ là thủ quỹ trong bộ phận thuế vụ, quản cái này, quản lý tài sản quốc gia. Ngài cũng âm thầm lấy tiền thuế quốc gia để phóng sanh, để làm việc tốt, phóng sanh. Vì thường xuyên làm, có lẽ đã dùng khá nhiều tiền, sau này bị phát hiện, bị điều tra ra. Điều tra ra là tội chết, bị kết án tử hình. Nhưng khi tâu lên Hoàng thượng, Hoàng đế cảm thấy người này rất kỳ lạ, lấy nhiều tiền như vậy để phóng sanh, chứ ông ta cũng không dùng cho mình. Lúc đó bị phán tử hình, chém đầu. Hoàng đế bảo quan giám trảm, tức là quan chấp hành, nói với ông ta: “Khi trói đến pháp trường để chém đầu, nếu ông ta không sợ chết, không có tâm sợ hãi, thì đừng giết ông ta, đưa về gặp ta; nếu ông ta sợ hãi, cứ việc chém đầu.” Kết quả khi đến pháp trường, ngài thực sự rất ung dung bình thản, mặt không đổi sắc. Quan giám trảm hỏi ngài: “Tại sao người không sợ chết?” Ngài nói: “Một mạng của tôi đổi lấy hàng ngàn vạn sinh mạng, đáng lắm!” Vì vậy ngài không hề sợ hãi chút nào. Báo cáo Hoàng đế, Hoàng đế triệu kiến ngài, sau đó hỏi ngài, người muốn làm gì? Ngài nói: “Tôi muốn xuất gia.” Hoàng đế liền thành toàn cho ngài xuất gia, Hoàng thượng làm hộ pháp cho ngài. Đây là tổ sư thứ sáu của Tịnh độ tông chúng ta - Đại sư Vĩnh Minh Diên Thọ. Có câu chuyện này.

Thật sự là tâm thiện, làm việc tốt thay cho người khác, dù bị trách mắng, bản thân mình cũng chịu, mình luôn vì lợi ích của bạn, không phải vì bản thân.

Hỏi: Câu hỏi thứ 11, mỗi lần thầy Lý Bình Nam tiễn người, đều cung kính cúi chào một cái. Xin hỏi hành vi này có tương ứng với Bồ-tát Thường Bất Khinh trong kinh Pháp Hoa không? Người hiện nay nên làm thế nào để phá vỡ cái tôi của mình, gặp bất cứ ai cũng đều có thể cúi chào một cách cung kính, làm được lễ kính chư Phật?

Đáp: Bạn nói không sai. Người hiện nay không hiểu lễ phép, không biết tôn trọng người khác. Thầy dạy người lễ kính chư Phật, là dùng thân giáo, tự mình làm gương cho mọi người thấy; và cái cúi chào đó đều là chín mươi độ, không phải chỉ gập đầu thôi, đều là cúi chào một cách chân thành. Dạy người, làm mẫu! Đó gọi là lấy thân làm gương, tự mình làm rồi hóa độ người khác, nên làm như vậy.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, thường nghe thấy một số trường hợp vãng sanh, biết trước ngày giờ đi, chuẩn bị sẵn sàng những điều cần thiết. Đệ tử muốn biết họ thường biết trước thời điểm lâm chung bao nhiêu ngày?

Đáp: Điều này không nhất định. Như thầy Lý ở Đài Trung, thầy biết trước hai năm. Sao tôi biết được? Hai năm trước có một lần ở giảng đường giảng kinh, thầy nói với mọi người, là giảng kinh Hoa Nghiêm. “Tôi giảng kinh, giảng thêm hai năm nữa sẽ không giảng nữa.” Thính chúng nghe lời này, chạy đến Đài Bắc hỏi tôi: “Thầy nói lời này có ý gì?” Tôi nói: “Thầy ấy cả đời đều giảng kinh, hai năm không giảng kinh nữa, tức là thầy sắp vãng sanh rồi.” Thật vậy, là hai năm. Vì vậy đây là biết trước hai năm, thế là biết rồi. Chúng ta thấy trong Đàn kinh, đại sư Lục tổ là một năm. Một năm trước khi vãng sanh, ngài đã phái người về quê hương xây tháp, chuẩn bị sau khi mình vãng sanh, nhục thân sẽ được đặt trong tháp, đã phái người đi làm công trình này. Một năm, ngài biết trước ngày giờ đi. Thông thường đa số là ba tháng; công phu kém hơn một chút, một tuần, hai tuần, biết trước một hoặc hai tuần, chắc chắn là biết trước ngày giờ đi. Việc biết trước thời gian sớm hay muộn là có liên quan đến công phu của bản thân.

Hỏi: Câu hỏi thứ 13, không niệm thành tiếng khi hồi hướng, có đúng pháp không? Có tương đương với việc hồi hướng công đức cho tất cả chúng sanh hư không pháp giới không?

Đáp: Niệm thành tiếng hay không thành tiếng, phải xem trong hoàn cảnh nào. Nếu bạn ở trong gia đình, trong nhà có nhiều người không tin Phật, bạn niệm thành tiếng, họ sẽ rất phiền não, vậy thì tốt nhất là không niệm thành tiếng. Nếu ở trong tự viện đạo tràng, bạn nên niệm thành tiếng. Nhất là trong pháp hội, để ảnh hưởng những người chưa tin Phật, bạn càng nên thể hiện sự hồi hướng chân thành này, đây là làm cho người khác thấy, đều có tác dụng làm thị phạm, vậy nên niệm thành tiếng. Vì vậy phải xem trong hoàn cảnh nào. Điều quan trọng nhất trong đây, bạn cũng đã đề cập, “Nguyện đem công đức này”, bạn có công đức gì? Bạn hồi hướng, bạn phải nghĩ xem mình có công đức gì? Nếu không có công đức, hiệu lực của việc hồi hướng sẽ rất yếu ớt, rất mỏng manh, bạn phải thực sự có công đức mới được. Công đức và phước đức nhất định phải phân biệt rõ ràng, công đức và phước đức về mặt sự thì gần như không có gì khác biệt, đoạn ác tu thiện, nhưng về mặt tâm lý thì khác biệt rất lớn. Đoạn ác tu thiện, không có phân biệt chấp trước là công đức, còn có phân biệt chấp trước đều là phước đức, điều này nhất định phải biết.

Những gì phàm phu tu được đều là phước đức, vọng tưởng phân biệt chấp trước của bạn chưa đoạn, đều là phước đức. A-la-hán, Bồ-tát tu được là công đức, họ đã đoạn phân biệt, chấp trước, vì vậy chúng ta nhất định phải nỗ lực công phu trên phương diện này. Chấp trước đã đoạn, có thể đoạn trừ tất cả ác, không chịu tu thiện, không chịu giúp đỡ chúng sanh, chỉ đoạn ác cho riêng mình là A-la-hán. Vì vậy tôi nói tâm A-la-hán thuần tịnh, không có thuần thiện. Trong phàm phu, những người thực sự có lòng tốt, có thể đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, thuần thiện, không có thuần tịnh. Vì sao? Vì vọng tưởng chấp trước của họ chưa đoạn, nên họ không thuần tịnh, họ thuần thiện. Thuần thiện tu phước đức, thuần tịnh thuần thiện mới là công đức, điều này nhất định phải biết, tức là đoạn ác tu thiện không có phân biệt, không có chấp trước.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, trong kinh nói Phật A-di-đà “tu hành tinh tấn, chẳng ai hơn nổi”, lại nói “tín, giải, nhớ rõ đều là bậc nhất”, cho thấy Phật A-di-đà trong công việc tự nghiêm khắc yêu cầu bản thân với tiêu chuẩn đứng đầu. Xin hỏi đệ tử có thể trong công việc kinh doanh, dốc toàn lực để đạt mục tiêu đứng đầu thế giới trong ngành không? Điều này có phải là chấp trước không? Làm thế nào để dốc toàn lực mà không mất đi tâm thanh tịnh?

Đáp: Vừa rồi đã nói, trước tiên bạn phải chuyển đổi ý niệm, không vì bản thân. Nếu vì bản thân thì bạn sẽ không cách gì đột phá cảnh giới được, không thể

nâng cao được, ngã chấp vẫn còn. Ngã chấp là căn bản của phiền não, là căn nguyên của lục đạo, bạn không cách gì vượt qua được. Vì vậy trước tiên là không vì mình, khởi tâm động niệm đều vì tất cả chúng sanh khổ nạn, bạn rất nghiêm túc nỗ lực làm. Vì sao? Giúp đỡ họ, giúp đỡ chúng sanh lìa khổ được vui, giúp đỡ chúng sanh phá mê khai ngộ. Bạn muốn giúp đỡ người khác, trước tiên phải thành tựu mình; bản thân không thành tựu thì không cách gì giúp đỡ người khác. Phật đã nói rất nhiều trong kinh, nhất định phải hiểu. Làm như vậy, bạn làm nhiều đến mấy, tâm địa bạn vẫn thanh tịnh, vẫn không bị nhiễm trước, đó mới gọi là công phu thực sự. Vì vậy, dốc toàn lực, phiền não tập khí của bạn lại dấy lên, bạn sẽ biết tâm thanh tịnh của mình đã mất đi, lại có phiền não tập khí. Thường xuyên phản tỉnh, thường xuyên sửa lỗi, đây là công phu lâu dài, không phải trong chốc lát là có được ngay.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, nhiều nhà triệu phú cấp thế giới ở Mỹ, khi còn trẻ từng nghèo khó cơ cực rất nhiều năm, tự lực tự cường sau đó mới kiếm được tài sản. Xin hỏi ba câu hỏi, thứ nhất, đã nói đại phú là định sẵn trong mệnh, tại sao họ phải trải qua quá trình phấn đấu mà người thường khó chịu đựng được mới trở nên đại phú?

Đáp: Nhân của mỗi người tu khác nhau, Phật đã nói rất rõ ràng trong kinh điển, thời tiết nhân duyên không giống nhau, điều này ngay cả những người xem bói giỏi ở Trung Quốc cũng có thể tính ra được. Có người trẻ tuổi đã phát đạt, có người trung niên mới phát đạt, có người về già mới phát đạt. Chúng ta gọi là vận may, vận may tuổi trẻ, vận may tuổi tráng niên, vận may tuổi già, không giống nhau, thời tiết nhân duyên không giống nhau. Điều này do đâu mà thành? Có liên quan đến việc tu nhân ở kiếp trước, điều này chúng ta nhất định phải hiểu. Phát tài, có người không tốn công sức, tài nguyên cuồn cuộn đến, có người thì phải chịu đủ muôn vàn khó khăn. Đó là gì? Nhân tu trong đời quá khứ, tu bố thí tài. Có người tu bố thí tài, rất vui vẻ bố thí cho bạn, tặng cho bạn, rất hoan hỷ, quả báo của họ sau này rất dễ dàng đến, không tốn một chút sức lực nào. Có người tuy làm việc tốt, nhưng làm xong lại hối hận, tiền bỏ ra giống như cắt thịt vậy; hoặc miễn cưỡng làm, thấy người khác quyên góp, mình không thể không quyên góp, quyên góp rồi lại rất khó chịu. Họ vẫn có quả báo, quả báo đó phải chịu rất nhiều khổ, chịu rất nhiều khổ mới có thể đạt được. Không giống nhau! Vì vậy mỗi người khi bố thí, tâm thái không giống nhau, phương pháp cũng không giống nhau. Tóm lại, bố thí rất hào phóng, rất hoan hỷ, rất vui vẻ, sau này tài sản bạn nhận được sẽ khác, sẽ rất dễ dàng, không cần lao tâm khổ trí chút nào.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, có phải ý chí kiên cường của họ đã thay đổi số phận nghèo khó cơ cực ban đầu không?

Đáp: Không phải ý chí, mà là tu nhân. Nếu bản thân trong mệnh không có nhiều tài sản như vậy, đời này hiểu được đạo lý này, hết lòng nỗ lực tu hành, sẽ đạt được. Điều này là thật, không phải giả. Khi tôi còn trẻ nghèo khó, nghèo đến mức gần như không có cơm ăn, rất khổ. Có nhiều người xem bói cho tôi, nói tôi cả đời nghèo hèn, nghèo là không có tài sản, hèn là không có địa vị, nên rất đáng thương. Hơn nữa lại đoán mệnh, tuổi thọ của tôi chỉ đến 45 tuổi, sau 45 tuổi người ta không tính nữa, hết rồi. Vì vậy phước báo trong đời này của tôi là do đời này tu, không phải kiếp trước, kiếp trước không có, đời này tu. Đời này tu rất hết lòng, hiểu rõ đạo lý này, Đại sư Chương Gia dạy tôi: “Trong cửa nhà Phật, có cầu ắt ứng”, tôi rất tin lời ngài, không hề nghi ngờ. Ngài dạy tôi bố thí, bố thí tài được giàu có, bố thí pháp được thông minh trí tuệ, bố thí vô úy được khỏe mạnh sống lâu.

Bố thí vô úy, ăn chay. Tôi tiếp xúc với thầy khoảng nửa năm, tôi liền hoàn toàn ăn chay, ăn chay đến năm nay cũng đã 55 năm. Ăn chay, không kết oán thù với tất cả chúng sanh, đây thuộc về bố thí vô úy, thực sự là nhân tố của sống lâu. Tâm địa thanh tịnh, không có ác niệm, đây đều là nguyên nhân của cơ thể khỏe mạnh. Bố thí tài, không có tiền, thầy liền nói, một hào, hai hào, có không? Cái này có, cái này cũng được, một đồng, hai đồng cũng được. Bắt đầu từ đó, có bao nhiêu thì bố thí bấy nhiêu. Đến đâu bố thí? Lúc đó chúng tôi sau khi học Phật, thường xuyên tiếp xúc với tự viện, tiếp xúc với tín đồ, tín đồ có người phát khởi in kinh, chúng tôi liền tùy hỷ một đồng, hai đồng, họ đều nhận. Phóng sanh, chúng tôi cũng tùy hỷ một đồng, hai đồng phóng sanh. Cứ thế bắt đầu bố thí, sau này càng bố thí càng nhiều. Năm kia, pháp sư Dục Minh đã qua đời năm ngoái phải không? Năm ngoái qua đời. Năm kia ông đến đây thăm tôi, thăm những đạo tràng này của tôi, ông nói: Pháp sư Tịnh Không, thầy đang gặp vận may tuổi già, ông ấy nói không ngờ thầy lại gặp vận may tuổi già. Thật vậy, sau khi về già, có thể nói sau 50 tuổi, vận chuyển tốt hơn; sau 60 tuổi, có thể nói là tâm tướng sự thành, gần như không có gì là không làm được. Đây đều là do đời này tu, tu ba loại bố thí, tu một cách hoan hỷ vui vẻ.

Chúng tôi trong đời này không có chỗ dùng tiền, ba, bốn mươi năm nay tay không cầm tiền, không có chỗ dùng tiền. Đã làm không ít việc tốt, đặc biệt là in kinh, điều này tôi học theo pháp sư Ấn Quang. In những kinh điển thông thường thì không nói, riêng nói về Đại tạng kinh, tôi nhớ được một chút. Những năm gần đây chúng

tôi ban đầu là mua Đại tạng kinh tặng mọi người, sau này tự in, đã in mấy lần, tổng cộng gộp lại gần như vượt hơn 6.500 bộ. Không nói gì khác, riêng Đại tạng kinh đã tặng 6.500 bộ. Điều này cho thấy, số mệnh là nhất định, nhưng nghề nghiệp trong đời này của chúng ta có thể chuyển đổi số mệnh. Bạn làm việc tốt, số mệnh của bạn sẽ được cộng thêm, bạn làm việc xấu sẽ bị trừ bớt, hàng ngày đều có cộng trừ nhân chia. Bạn làm việc cực tốt thì nhân lên, làm việc cực xấu thì chia đi, phải hiểu đạo lý này. Có số mệnh, nhưng không phải là thuyết định mệnh, nhà Phật nói số mệnh có thể thay đổi. Các bạn đọc Liễu Phàm Tứ Huấn, thiền sư Vân Cốc dạy ông phương pháp sửa đổi số mệnh, ông y giáo phụng hành, quả thực ba điều này, tài phú, trí tuệ, tuổi thọ, tất cả đều thay đổi. Tiên sinh Khổng tính tuổi thọ của ông là 53 tuổi, ông sống đến 74 tuổi, sống thêm hơn 20 năm. Trước đây người ta xem bói cho tôi, tôi là 45 tuổi, bây giờ tôi 80 tuổi rồi, tôi sống thêm 35 năm. Vì vậy thực sự có thể thay đổi, không phải thầy bói thay đổi cho bạn, là bạn tự thay đổi; thầy bói không thể thay đổi, điều đó không thể thay đổi được. Nhất định phải tự mình hiểu rõ đoạn ác tu thiện, bạn sẽ thay đổi, số mệnh sẽ thay đổi.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, làm thế nào để xử lý mối quan hệ giữa ý chí kiên định của con người và việc tu tâm thanh tịnh?

Đáp: Việc này hy vọng bạn hãy nghe kinh nhiều hơn, chúng tôi hàng ngày giảng kinh, hàng ngày đều sẽ thảo luận những vấn đề này. Tất cả thiện, quan trọng nhất vẫn là rèn luyện trong môi trường nhân sự. Tôi rời khỏi Đài Loan, đã viết mấy câu: *“Sống trong thế giới cảm ơn”*. Chúng ta chỉ nhớ những điều tốt đẹp mà người khác làm cho mình, tuyệt đối không nhớ những điều không tốt mà người khác làm cho mình, điều đó không nên nhớ, chỉ chuyên nhớ những điều tốt, không nhớ những điều xấu. Vì vậy, đối với mỗi người chúng ta đều có tâm cảm ơn, đều có tâm lễ kính, đều có tâm kính yêu, và luôn giữ tâm đền ơn, như vậy là tốt. Người ta tốt với tôi một ngày, không tốt với tôi một trăm ngày, tôi chỉ nhớ điểm tốt của họ một ngày đó, như vậy là đúng.

Thế giới hiện nay tại sao lại loạn lạc? Đều là không nhớ điểm tốt của người khác, chuyên nhớ điểm xấu của người khác, phiền phức lớn lắm, thế giới sao không loạn cho được? Chúng ta muốn giúp thế giới đi đến hòa bình, đi đến ổn định, chúng ta hãy tự bắt đầu làm từ chính mình, chúng ta không nhớ cái ác của người khác. Họ phỉ báng tôi cũng được, sỉ nhục tôi cũng được, hãm hại tôi cũng được, tôi vẫn chân thành vui vẻ đối xử với họ, tuyệt đối không so đo những chuyện này. Tâm khai ý

giải, bạn sẽ mãi mãi sống trong niềm vui, bạn không có ưu sầu. Nếu bạn thường xuyên nghĩ người này không tốt với tôi, người kia không tốt với tôi, vậy chẳng phải bạn ngày nào cũng bức tức sao? Ngày nào cũng bức tức thì đoán mệnh, làm sao có thể sống lâu được? Tốt rồi, dưới đây là hai câu hỏi của đồng tu Trung Quốc.

Hỏi: Câu hỏi thứ nhất, sư phụ từng nói, hiện nay tai nạn thường xuyên xảy ra, khuyên chúng con mỗi ngày đều đọc tụng kinh Địa Tạng hồi hướng pháp giới. Nhưng vào tháng 4, tháng 5, sư phụ lại nói, đề nghị chúng con vẫn lấy việc tu học kinh Vô Lượng Thọ làm chính, thời gian đọc tụng kinh Địa Tạng không nên vượt quá nửa năm. Vì vậy con có thắc mắc về điều này, xin sư phụ khai thị.

Đáp: Tụng kinh Địa Tạng hồi hướng, mục đích ở đâu? Là giúp đỡ chúng sanh khổ nạn trên thế gian này, là một việc như vậy. Tụng kinh Vô Lượng Thọ mục đích ở đâu? Là cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Thế nên trước đây khi đại sư Ấn Quang còn tại thế, khuyên các đồng tu niệm Phật mỗi ngày trong khóa sớm tối niệm thêm một ngàn tiếng Quán Thế Âm Bồ-tát, hồi hướng cho chúng sanh khổ nạn trên thế giới. Cùng một đạo lý! Một ngàn tiếng danh hiệu Quán Thế Âm Bồ-tát đó là niệm vì chúng sanh, khóa trình Tịnh tông chúng ta là tu vì bản thân, điều này phải biết. Vì vậy tụng kinh Địa Tạng là giúp đỡ người khác, tụng kinh Vô Lượng Thọ là thành tựu bản thân, tự mình làm rồi hóa độ người khác, trong này không có mâu thuẫn.

Huông chi nội dung chính của kinh Địa Tạng chính là hiếu kính cha mẹ, tôn kính sư trưởng, hiếu kính cha mẹ, tôn kính sư trưởng là căn bản của đức hạnh thế gian và xuất thế gian. Nếu bạn không đặt nền tảng ở đây, dù tụng kinh Vô Lượng Thọ nhiều đến mấy, niệm Phật hiệu nhiều đến mấy cũng không thể vãng sanh, điều này phải nhớ kỹ. Bởi vì câu đầu tiên trong tịnh nghiệp tam phước, tịnh nghiệp tam phước là điều kiện cơ bản để vãng sanh, câu đầu tiên chính là “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng”, trong kinh Địa Tạng chính là nói hai câu này, hiếu kính cha mẹ, tôn kính sư trưởng. Vì vậy tụng kinh Địa Tạng phải hiểu ý nghĩa, phải làm ra hiếu kính cha mẹ, tôn kính sư trưởng cho người khác thấy, vậy mới có công đức. Chỉ tụng mà bản thân không làm được, hoặc tụng mà không hiểu ý nghĩa, đó là phước đức, không phải công đức.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, lão pháp sư từng nói, hy vọng các đồng học trên toàn thế giới cùng định ra một thời gian đồng lòng niệm Phật, hồi hướng cầu nguyện thế giới tiêu tai miễn nạn. Chúng con ở đây kính thỉnh sư phụ có thể định giúp một thời gian tiêu chuẩn cho các đồng tu.

Đáp: Thời gian tiêu chuẩn này là cùng lúc, trên toàn thế giới có múi giờ khác nhau, không giống nhau. Vì vậy chúng tôi ở đài truyền hình vệ tinh Hoa Tạng đã định ra rồi, chính là hy vọng trên toàn thế giới thực sự là cùng một thời gian. Hiệu quả sức mạnh được sinh ra cùng một thời gian là không cách gì ước tính được, thực sự sẽ tạo ra sức mạnh.

Khởi nguồn này là do chúng tôi thấy thí nghiệm của tiến sĩ Masaru Emoto người Nhật Bản ở hồ Biwa. Hồ Biwa ở Nhật Bản rất lớn, giống như biển vậy. Nó có một vịnh, ở khu vực Tokyo. Nước ở vịnh này là nước tù, nước rất bẩn, mùi rất khó chịu. Ông ấy đã làm thí nghiệm, ông ấy tìm hơn 300 người, mời một vị pháp sư, ngay tại vịnh này chúc phúc cho nước hồ, tụng kinh cho nó, giống như siêu độ vậy, chúc phúc. Điều quan trọng nhất là ý niệm này nghĩ rằng: “Nước, tôi rất thích bạn, tôi rất mến bạn, bạn sạch rồi, nước hồ sạch rồi.” Mọi người đều phát ý niệm này. Sau khi làm một buổi Phật sự này, ba ngày, nước thực sự đã sạch, mùi hôi không còn nữa. Nhiều tờ báo ở Tokyo đều đưa tin, thực sự có hiệu quả. Nhưng hiệu quả chỉ được nửa năm, sau nửa năm lại không được, lại trở lại như cũ. Vì vậy việc cầu nguyện này không thể gián đoạn, tức là nguyện tâm không thể gián đoạn. Mỗi lần chúng ta cầu nguyện, thực sự có tính thời gian.

Mọi người trên toàn thế giới đều biết, thế kỷ 16, khoảng 400 năm trước, nhà tiên tri người Pháp, người châu Âu coi ông ấy như thần, cho đến bây giờ vẫn rất tôn kính ông. Ông từng nói về ngày tận thế, vào lúc nào? Năm 1999, năm 2000, lúc đó là ngày tận thế. Nhưng năm 1999 đã trôi qua bình an, năm 2000 cũng đã trôi qua, nguyên nhân là gì? Nhiều người không biết. Lúc đó tôi sống ở Singapore, có một viện trường học viện thần học ở Singapore, cảm thấy chuyện này kỳ lạ, rõ ràng có tai nạn, tại sao lại không có? Có người truyền lời này tới cho tôi, tôi liền nói với ông, tôi nói không phải không có, là thực sự có, nhưng trên toàn thế giới có thể nói các tín đồ tôn giáo đều biết chuyện này, mỗi người đều đang cầu nguyện. Mọi người trên toàn thế giới đều cầu nguyện hòa bình, cầu nguyện tiêu tai miễn nạn, thực sự có hiệu quả, vì vậy suốt bao năm nay bình an vô sự. Bây giờ tai nạn trên thế giới ngày càng nhiều, có lẽ hiệu quả sắp hết rồi; phải không ngừng cầu nguyện, không ngừng giác ngộ, đoạn ác tu thiện, phải bỏ đi tâm bất thiện, phải khôi phục tự tánh, bản tánh vốn thiện, vậy tai nạn sẽ hóa giải.

Vì vậy vận mệnh con người, vận mệnh quốc gia, vận mệnh thế giới, có không? Có, nhưng không phải đã hình thành thì không thay đổi, mà đều đang thay đổi theo

lòng người, đây là điều Phật thường nói trong giáo lý Đại thừa: “Tất cả pháp từ tâm tướng sanh”. Tâm chúng ta đều nghĩ thiện, không nghĩ ác, thế giới này sẽ biến thành thế giới Cực Lạc, chúng ta đều sẽ trở thành vô lượng thọ, đây là đạo lý nhất định. Thực ra thế giới Cực Lạc và chúng ta khác biệt gì? Không có gì khác biệt. Nơi đó lòng người thiện, không có một niệm ác nào; nơi chúng ta lòng người không thiện, niệm ác nhiều, niệm thiện ít, nguyên nhân là ở đây. Vì vậy toàn thế giới cùng lúc niệm Phật, quý vị xem đài truyền hình vệ tinh Hoa Tạng, bên đó họ có định giờ. Dưới đây là câu hỏi của đồng học Hồng Kông.

Hỏi: Câu hỏi thứ nhất, pháp sư thường giảng kinh thuyết pháp yêu cầu đệ tử nhất định phải thực hành Đệ Tử Quy, Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo. Xin hỏi bản thân pháp sư có phải cũng đã thực hành những yêu cầu nghiêm ngặt như trong những sách đó, mới có được thành tựu như ngày nay không?

Đáp: Hoàn toàn chính xác. Chúng tôi đối với những quy tắc làm người làm việc này, từ nhỏ đã được cha mẹ dạy. Loại giáo dục này, sau tuổi của tôi thì bị gián đoạn, rất đáng tiếc. Tôi lớn lên ở nông thôn, sự thay đổi của nông thôn chậm hơn thành phố. Thành phố đã tiếp nhận những tư tưởng của nước ngoài, chế độ giáo dục đều đã thay đổi, đều đã mở trường học, nhưng nông thôn vẫn là tư thực. Khi tôi khoảng chín tuổi, tám, chín tuổi thì tư thực mới đổi thành trường học, tư thực không còn nữa. Vì vậy từ nhỏ có một chút căn cơ, nếu không có chút căn cơ này thì rất khó thành tựu. May mắn là sinh ra ở vùng hẻo lánh, không phải vùng đã khai hóa, tức là vùng mà chúng ta gọi là rất lạc hậu, vẫn còn giữ được phong tục tập quán truyền thống.

Tôi cũng đã nói với các đồng học, chúng tôi đã làm thí nghiệm này ở thị trấn Thang Trì, đây là quê hương tôi. Chúng tôi dạy Đệ Tử Quy, sau hai tháng, phong khí của thị trấn này đều thay đổi hoàn toàn, điều này nằm ngoài dự đoán của tôi. Ban đầu tôi dự tính ít nhất phải nửa năm, không ngờ hai tháng đã thu được hiệu quả tốt như vậy. Nhưng chúng tôi muốn phổ biến Đệ Tử Quy ở Hồng Kông, đừng nói nhiều, chỉ riêng tòa nhà này, hai năm cũng không làm được. Vì sao? Khu vực Hồng Kông đã bị người nước ngoài cai trị hơn 150 năm, bạn xem đã đoạn mất bao nhiêu thế hệ? Chúng tôi ở Trung Quốc đại lục khoảng ba đến bốn thế hệ, Hồng Kông là hơn mười thế hệ, vì vậy mọi người hoàn toàn xa lạ với điều này. Nhất là trong chủ nghĩa công lợi, tất cả đều hướng về tiền bạc, bạn nói những điều này với họ, họ không thể chấp

nhận, không thể cảm nhận. Vì vậy ở nông thôn người ta dễ giác ngộ hơn, sau nghe xong, “đúng vậy, chúng ta cần phải làm như thế.” Điều này có liên quan rất lớn.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, gần đây nghe pháp sư khen Úc Châu tốt đẹp biết bao, khuyên tín chúng nên đến Úc mua đất sinh sống. Nếu không có nhiều tiền để mua, xin hỏi có phương pháp nhanh chóng nào khác để có thể sống ở đó không?

Đáp: Đây không phải là tôi khuyên khích mọi người, đây là một sự so sánh, và duyên phận của mỗi người cũng khác nhau. Nếu các bạn muốn đến Úc, trước tiên hãy đến xem, học viện Tịnh tông của chúng tôi hàng năm có bốn hoạt động, mỗi quý có một hoạt động, xuân hạ thu đông, mỗi quý. Hoạt động này là mười lần bảy ngày, tức 70 ngày, chúng tôi tổ chức các buổi giảng Phật học, buổi sáng có khóa công phu sớm, buổi tối cũng có khóa công phu tối, giữa ban ngày là nghe kinh lên lớp, tổng cộng mười tuần. Bởi vì quý vị đến Úc, cục nhập cư Úc cấp visa cho quý vị là ba tháng, ba tháng vừa đúng 90 ngày. Bạn ở đó học 70 ngày, còn vài ngày có thể đi du lịch. Như vậy bạn sẽ hiểu rõ, quen thuộc với môi trường ở đó, hiểu về đó một chút, bạn xem bạn có thích nơi đó không.

Úc là nơi ít người, diện tích đất của nó bằng với lục địa Mỹ, tức là 48 tiểu bang, không tính Alaska. Diện tích bằng với lục địa Mỹ, dân số chỉ có 20 triệu người, ít người. Ít người, người với người sẽ rất thân thiết, người với người sẽ rất hòa thuận, vì sao? Không có xung đột, không có xung đột lợi ích. Đất rất rẻ, đất không đáng giá. Chúng ta ở Úc, tiền rất ít, nếu là một tầng của tòa nhà này của chúng ta, ở Úc thì có thể mua hơn 100 lần. Mức sống cũng tương đối thấp, chính phủ quản lý rất tốt. Mặc dù thuế rất nặng, nhưng chính phủ thực sự phục vụ nhân dân. Cơ sở hạ tầng công cộng tốt, đường xá, xa lộ của Úc còn tốt hơn Mỹ, họ làm rất nghiêm túc.

Ở Úc, như việc xây nhà, chúng tôi rất yên tâm, vì việc nghiệm thu cuối cùng là do chính phủ, chính phủ đến nghiệm thu. Nhà của bạn xây có đạt tiêu chuẩn không, nhất định phải theo bản vẽ của bạn. Nếu vật liệu bạn dùng không phù hợp với bản vẽ, chính phủ sẽ ra lệnh cho nhà thầu phá bỏ xây lại, nhà thầu sẽ gặp rắc rối lớn, nên họ không dám gian lận. Vì vậy chính phủ chịu trách nhiệm rất lớn. Không giống như bên chúng ta, có rất nhiều việc làm ăn gian dối, phòng không kịp, ở Úc không cần những điều này.

Hỏi: Thứ ba, xin hỏi việc thường xuyên tổ chức các chuyến du lịch phóng sanh trên biển có đúng pháp không?

Đáp: Về việc du lịch phóng sanh trên biển, ở Hồng Kông chúng ta có một tổ chức gọi là hội phóng sanh, phải không? Hình như cư sĩ Hồ Quốc Sơn cũng tổ chức một hội phóng sanh, họ thường xuyên phóng sanh. Còn trước đây, Hiệp hội Thanh niên Phật giáo cũng thường xuyên phóng sanh trên biển, tôi cũng từng tham gia vài lần, nhưng đó là chuyện của 30 năm trước. Bây giờ tôi nghĩ rằng việc phóng sanh trên biển e rằng có vấn đề, nước biển bị ô nhiễm, chúng ta cũng cần chú ý đến các quy định của chính phủ. Bây giờ nói về phóng sanh, không bằng nói về hộ sanh, hộ sanh còn quan trọng hơn phóng sanh. Nếu bạn không hiểu hộ sanh, bạn nói “ngày mai tôi đi phóng sanh”, thông báo cho những người đó nhanh chóng đi bắt cho bạn, họ sẽ có nơi tiêu thụ; nếu bạn không phóng sanh, họ sẽ không bắt nữa. Cho nên đây không phải là phóng sanh, mà ngược lại còn làm hại chúng sanh. Đây là điều chúng ta phải luôn suy nghĩ và quan tâm đến. Hộ sanh, khuyên mọi người ăn chay. Các quán chay ở Hồng Kông rất tốt, rất nhiều, hy vọng sẽ còn nhiều hơn nữa, phổ biến đề xướng ăn chay, đây là một chuyện tốt.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, học trò là một kiểm sát viên, hàng ngày phải xem hồ sơ vụ án, tranh luận, não bộ luôn trong tình trạng căng thẳng cao độ, dẫn đến mất ngủ. Con nên tu tâm thanh tịnh như thế nào? Có cần tìm công việc khác không? Xin thầy từ bi chỉ dạy cách xử lý mối quan hệ giữa công việc và niệm Phật.

Đáp: Nếu một người thường xuyên ở trong tình trạng căng thẳng và áp lực cao độ thì quả thật có chướng ngại đối với thân tâm mình, nếu có thể đổi công việc thì đương nhiên sẽ tốt hơn. Việc kiện tụng này không phải là chuyện tốt, làm kiểm sát viên, làm thẩm phán nên cố gắng hòa giải, hòa giải tranh chấp, đừng để họ kiện tụng. Hai bên hòa giải, đây là phương pháp xử lý tối ưu nhất. Hai bên không chịu nhượng bộ, tranh chấp, tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Phải hiểu rằng oan oan tương báo, chẳng bao giờ kết thúc.

Hỏi: Thứ hai, với tư cách là kiểm sát viên, trong một số vụ án, bị cáo là vô tội. Nhưng lãnh đạo vì một lý do nào đó lại cố ép buộc khởi tố, con đã giải thích với lãnh đạo nhưng ông ấy không nghe, con nên làm gì? Nên đối mặt với tâm thái nào?

Đáp: Điều quan trọng nhất là phải dùng đức hạnh và lòng yêu thương của mình để cảm hóa. Khi làm những công việc này, nên đọc nhiều sách về nhân quả, Thái Thượng Cảm Ứng Thiên Vựng Biên rất tốt. Trong Vựng Biên có rất nhiều công án, nhà Phật gọi là công án, thông thường mọi người gọi là câu chuyện, đây là những chuyện có thật, những báo ứng nhân quả này. Đọc nhiều những thứ này, kiến thức

của bạn sẽ phong phú, cũng có thể giúp bạn khai mở trí tuệ. Có trí tuệ, có từ bi, có định lực, sau đó bạn mới có thể đối mặt và giải quyết vấn đề.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, xin hỏi sau khi súc sanh chết có thân trung ấm không?

Đáp: Có, súc sanh cũng có thân trung ấm.

Hỏi: Thứ tư, đạo tràng niệm Phật của con thường xuyên làm Phật sự cầu phúc tiêu tai theo yêu cầu của mọi người, rất linh nghiệm. Nhưng vì các cư sĩ niệm Phật đến từ khắp nơi, đường xá xa xôi, buổi trưa không tiện về nhà, những người làm Phật sự bèn bỏ tiền làm bữa trưa. Xin hỏi làm như vậy có đúng pháp không, hoặc sẽ bị nhân quả gì?

Đáp: Cách làm này tốt, bổ thí cúng dường. Bạn dùng tiền làm bữa trưa cúng dường mọi người, điều này giống như cúng dường trai tăng vậy, là việc tốt, đây là làm việc thiện, không phải việc xấu. Ở đây còn có 11 câu hỏi khác của đồng tu.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, bản quyền là một giải pháp tạm thời bắt buộc dĩ trong thời đại ngày nay, sự tồn tại và ứng dụng của nó có những mặt tích cực, ví dụ như sau khi kinh điển, sách vở bị in lậu, chất lượng khó đảm bảo, đặc biệt là sau khi tái bản lại có sai sót, gây ra sự khác biệt. Vì vậy đề xuất rằng các tài liệu Phật học, Nho học như sách vở, âm thanh, video, v.v., nên thêm dòng chữ “sở hữu bản quyền, hoan nghênh in ấn, kiểm duyệt nghiêm ngặt, truy cứu sai sót”, để ngăn ngừa sai sót, bảo vệ chánh pháp tồn tại lâu dài. Xin hỏi đề xuất này có thể thực hiện không?

Đáp: Việc này bạn tự cân nhắc, phải suy nghĩ kỹ về nhân quả nghiệp báo. “Sở hữu bản quyền”, đây không phải do người Trung Quốc phát minh, đây là người nước ngoài, đây là văn hóa phương Tây đã tác động đến văn hóa phương Đông, chúng ta cũng học theo họ. Trong các cổ thư Trung Quốc, chưa bao giờ thấy hai chữ “bản quyền”, không có khái niệm này. Phía sau các thiện thư nói chung nhất định in “hoan nghênh in ấn, công đức vô lượng”, đều không nhắc đến có “bản quyền”. Người ta tái bản, vẫn là xem khả năng kinh tế của nơi đó. Người giàu, họ in chất lượng tốt, đó là điều chắc chắn. Người nghèo, chất lượng sẽ kém hơn một chút. Bất kể là kém hay tốt, họ có thể lưu hành ra ngoài, để người khác đọc được đều có lợi ích, đó là công đức vô lượng, đó là chuyện tốt.

Một khi có bản quyền sẽ bị giới hạn, rắc rối sẽ rất lớn. Đây không phải do người Trung Quốc phát minh, nhưng người Trung Quốc lại áp dụng phương pháp này của nước ngoài, nhân quả cũng rất nặng. Theo kinh Phật nói, đây là đoạn pháp

thân huệ mạng của người khác, cản trở sự lưu hành của thiện pháp, quả báo là đời đời kiếp kiếp ngu si, vậy rất phiền phức! Ngu si là đáng thương nhất, không có trí tuệ. Đạo lý này chúng ta phải hiểu. Bây giờ trong tình huống bất đắc dĩ, bạn dùng “sở hữu bản quyền, hoan nghênh in ấn”, để vậy rất tốt, để vậy cũng được, coi như là bản quyền mở. Sách vở do Học hội Tịnh tông chúng tôi in, chúng tôi có luật sư làm thanh minh cho chúng tôi, chúng tôi không có bản quyền, bản quyền là của đại chúng, hoan nghênh in ấn. Nhưng luật sư thanh minh cho chúng tôi, là hy vọng không thay đổi nội dung văn bản bên trong, không nên cắt giảm, không nên thêm thắt vào, cố gắng giữ nguyên bản gốc, có một tuyên bố như vậy.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, những năm gần đây gia đình con gặp biến cố, để trả nợ, mẹ con phải ra ngoài làm việc, con chủ động gánh vác gánh nặng gia đình. Nhưng mỗi khi nghĩ đến mẹ con ở ngoài chịu khổ cực, trong lòng không khỏi đau xót. Trước tình cảnh này, nên làm thế nào để nhìn thấu buông xuống?

Đáp: Nhìn thấu là trí tuệ, buông xuống là buông xuống những lo lắng, bận tâm trong lòng bạn. Bạn phải tích cực giúp đỡ mẹ bạn, phải duy trì gia đình bạn trở lại bình thường, như vậy là đúng. Bắt đầu từ đâu? Tôi hy vọng bạn bắt đầu làm từ Cảm Ứng Thiên, bạn nghiêm túc học Liễu Phàm Tứ Huấn. Về đức hạnh của bản thân, nhất định phải thực hành Đệ Tử Quy, đây là nền tảng.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, A dùng danh nghĩa của B để quyên góp tiền lưu hành kinh sách hoặc làm việc thiện, nhưng B không hề hay biết. Xin hỏi về phía B có được công đức này không? Nếu không, xin hỏi nên hỏi hướng như thế nào? Việc làm này có đúng pháp không?

Đáp: Điều này đã được giải đáp ở phía trước, không khác gì những gì thiền sư Vĩnh Minh Diên Thọ đã làm. A dùng danh nghĩa của B để quyên góp tiền lưu hành kinh sách hoặc làm việc thiện, tuy B không biết, nhưng B có công đức, chắc chắn có một phần trong đó. Bất kể anh ấy có biết hay không, anh ấy có, anh ấy có thể nhận được lợi ích. Ngay cả khi A dùng danh nghĩa của anh ấy, hoặc thậm chí phủ nhận anh ấy, không công nhận anh ấy, cho rằng đó là công đức của mình, trên thực tế B vẫn được, anh ấy vẫn nhận được. Tốt nhất là nên cho anh ấy biết, đó là tốt nhất. Nếu anh ấy thực sự biết và sẽ phản đối, bạn dùng phương pháp này cũng được. Cuối cùng anh ấy cũng nhận được lợi ích, anh ấy sẽ cảm ơn bạn.

Hỏi: Gần nửa năm nay, một số đồng tu tại gia mỗi tháng đều làm một lần pháp hội Tam Thời Hệ Niệm, nhưng có một số cư sĩ phản đối, cho rằng đây là đang làm

lục đạo, nếu cứ tiếp tục như vậy thì kiếp này sẽ không cách gì thành tựu. Xin thầy khai thị cho!

Đáp: Pháp sự Tam Thời Hệ Niệm là lợi ích cả âm dương, không chỉ lợi ích cho chúng sanh trong cõi u minh, mà người làm cũng có lợi ích. Bởi vì nó hoàn toàn là Tịnh độ, trong mỗi lần làm đều có kinh A-di-đà, đều có chú Vãng Sanh, hơn nữa đều lấy niệm Phật làm chính, khai thị không nhiều. Vì vậy nên biết, đây là tu pháp môn Tịnh độ, cũng tức là con người dẫn dắt chúng sanh trong cõi u minh cùng nhau làm, điều này được. Bạn phải hiểu rõ, nó không phải chuyên để siêu độ, nó siêu độ ai? Chúng ta đọc những lời khai thị của thiền sư Trung Phong, tự mình có sự cảnh giác cao độ. Nội dung khai thị của ngài rất hay, có thể giúp chúng ta nhìn thấu buông xuống.

Hỏi: Thứ năm, làm thế nào để luôn tu trong “đương hạ thanh không” niệm niệm không mất không thoái? Nếu mỗi ngày “đương hạ thanh không” niệm nhiều hơn (lời này tôi không hiểu, “đương hạ thanh không” là gì? “Thanh” là âm thanh). Tu hành như vậy có thể thấy được âm thanh và thậm chí chân tướng của thế giới và nhân sinh không?

Đáp: Bạn muốn nhìn thấy chân tướng của thế giới và nhân sinh không khó. Buông xuống phân biệt, chấp trước của bạn, bạn sẽ nhìn thấy chân tướng của nhân sinh; nếu không chịu buông xuống phân biệt, chấp trước thì sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy được chân tướng của nhân sinh. Có rất nhiều pháp môn, không gì khác ngoài việc giúp bạn nhìn thấu buông xuống. Nhìn thấu buông xuống là nguyên tắc chung, cương lĩnh chung; phương pháp thì có tám vạn bốn ngàn pháp môn, vô lượng pháp môn. Vô lượng pháp môn, pháp là phương pháp, môn là con đường, phương pháp và con đường vô lượng vô biên, đều có một nguyên tắc, một nguyên lý, chính là nhìn thấu buông xuống. Đây là nói tóm lại cho bạn.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, đệ tử bình thường đi làm, không thể niệm Phật ra tiếng. Vậy thì, một là niệm thầm trong tâm, ý niệm tập trung vào Phật hiệu; hai là lắng nghe rõ ràng mỗi câu nói như một tiếng Phật hiệu. Xin hỏi phương pháp nào phù hợp hơn cho người mới học?

Đáp: Phương pháp không cố định, phải tùy thuộc vào căn tánh khác nhau của mỗi người, vì vậy không có pháp cố định, bạn nhất định phải biết. Phật dạy mọi người không có phương pháp cố định nào cả, tùy theo từng người mà có cách dạy khác nhau. Không tử dạy học cũng không có phương pháp cố định. Bạn xem trong

Luận Ngữ, bao nhiêu học trò hỏi về nhân, về hiếu, Khổng tử trả lời đều không giống nhau, điều này chứng tỏ căn tánh của mỗi người không giống nhau. Tại sao cùng hỏi một vấn đề, nhưng thầy giáo lại trả lời khác nhau? Phật dạy mọi người cũng vậy, điều này chúng ta nhất định phải biết.

Còn về việc mình là người mới học, phương pháp nào hiệu quả với mình, có thể tự mình thử trước. Hãy thử mọi thứ xem, tiếp xúc với mọi thứ, bạn thích loại nào, đặc biệt có hứng thú với loại nào thì nó phù hợp với căn tánh của bạn, bạn bắt đầu từ pháp môn đó sẽ dễ dàng hơn, ít tốn sức hơn. Bản thân tôi học Phật, cũng từng làm rất nhiều thử nghiệm, cuối cùng vẫn chọn nghiên cứu kinh giáo. Tôi rất chuyên tâm khi đọc sách, niệm Phật vẫn còn xen tạp, vẫn còn vọng niệm, thời gian thiền định cũng không được lâu. Học kinh giáo, nghiên cứu kinh giáo có thể nhiếp tâm, vài tiếng đồng hồ, thời gian trôi qua rất nhanh, bốn, năm tiếng đồng hồ đều không cảm thấy gì cả, cứ như nửa tiếng đồng hồ, hai mươi phút vậy. Đây là gì? Tinh thần và ý chí của bạn dễ dàng tập trung. Căn tánh của mỗi người không giống nhau, nhất định phải phù hợp với mình. Những thứ phù hợp người khác, mình chưa chắc đã dùng được, điều này nhất định phải biết.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, nơi ở hiện tại của con rất yên tĩnh, rất phù hợp cho việc tu hành, hy vọng có những đồng tu cùng chí hướng đến cùng tu hành niệm Phật cầu vắng sanh, không xen tạp, huân tu lâu dài, hy vọng cuối cùng có thể trở thành làng Di-đà. Xin hỏi nguyện vọng này có đúng pháp không? Nên dùng tâm thái và cách làm như thế nào mới có thể thực hiện được làng Di-đà?

Đáp: Cầu A-di-đà Phật gia trì là tốt. Chỉ cần nguyện tâm của bạn không thoái chuyển, từng niệm có thể cầu phúc cho những đồng tu thật sự niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, bạn nhất định sẽ thực hiện được.

Hỏi: Câu hỏi thứ tám, mẹ con mấy năm nay đã mua rất nhiều nhà ở các ngôi làng vùng núi, tốn rất nhiều thời gian và công sức. Mẹ hy vọng các đồng tu đều có thể đến đó tu hành, hy vọng lão pháp sư khéo léo khai thị, giúp mẹ con buông xuống chấp trước trong lòng.

Đáp: Người đặt câu hỏi này không có tên, không có địa điểm, cũng không có tên của mẹ. Hỏi tôi, tôi thì không thể giúp được. Tóm lại, bạn có lòng tốt, có nguyện tốt, nhưng phải chú ý đến hoàn cảnh khách quan. Con người luôn có duyên phận, không có duyên phận thì rất khó chung sống hòa hợp, dù có lòng tốt và ý tốt cũng chưa chắc có ích. Thế nên, có lòng tốt và nguyện tốt như vậy, trước tiên phải cầu

người, không thể cứ gọi họ đến ở làng Di-đà, nếu ở không tốt, sau này không vui thì sao? Xử lý thế nào đây? Trước tiên dùng phương pháp niệm Phật cộng tu, hoan nghênh bạn đến nơi này để đả thất Phật, bảy ngày. Dần dần kéo dài thêm, 14 ngày, 21 ngày. Tổng cộng phải ở khoảng nửa năm đến một năm, mọi người hiểu nhau, như vậy mới có thể vui vẻ cùng chung sống, tuyệt đối không được miễn cưỡng.

Trước đây, trong tăng đoàn rất hòa thuận, nguyên nhân không có gì khác, chính là trước tiên đều cho phép bạn vào, hoan nghênh bạn vào, đều là thời gian ngắn. Ngày xưa xuất gia, nói chung đều ở chùa khoảng ba năm trở lên. Sư phụ của chùa nhìn bạn ba năm, bạn cũng nhìn đại chúng trong chùa ba năm, nếu ba năm có thể chung sống hòa thuận, bạn xin thế độ, mới thế độ cho bạn, nếu không thì không được. Cư sĩ vào đạo tràng cũng vậy. Vì vậy điều này cần có sự kiên nhẫn, có thiện ý, thiện ý và kiên nhẫn làm cho tốt, mới có cảm ứng.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, thời Phật có ví dụ, khi phòng tắm của các tỳ-kheo không dùng trong nhiều ngày, sinh đầy côn trùng nhỏ, không biết xử lý thế nào. Phật nói: “Bỏ hết nước dơ, làm sạch phòng tắm”. Tỳ-kheo nói: “Sẽ làm hại côn trùng”. Phật nói: “Không phải làm hại côn trùng, là để dọn dẹp phòng tắm”. Xin hỏi có thể học theo không?

Đáp: Lời Phật dạy, bạn phải hiểu tinh thần, ý nghĩa của nó, cố gắng hết sức không làm tổn hại côn trùng nhỏ. Phương pháp hiện tại của chúng tôi là trước tiên giao tiếp với những con vật nhỏ này, mời chúng chuyển nhà. Chúng rất nghe lời, rất hợp tác. Tôi dạy một số đồng tu tại gia làm, họ làm rất hiệu quả, gọi điện thoại báo cho tôi hay, rất nghe lời. Phải dùng tâm chân thành, bạn không được coi chúng chỉ là động vật. Mà coi chúng là gì? Các vị Bồ-tát nhỏ, Bồ-tát kiến, Bồ-tát muỗi, Bồ-tát ruồi. Đối xử với chúng bằng tâm chân thành, chúng sẽ hợp tác với bạn, rất quan trọng! Chúng sẽ chuyển đi. Sau khi chúng chuyển đi, bạn dọn dẹp phòng tắm, chẳng phải là vện cả đôi đường sao? Chẳng phải là rất tốt sao? Điều này có thể học. Suốt bao nhiêu năm nay, chúng tôi sống với những con vật nhỏ trong môi trường sống của mình, chúng tôi cũng không bảo chúng chuyển đi, chúng tôi chung sống hòa thuận với nhau, như những người bạn vậy, không ai làm phiền ai. Kiến, chúng tôi quy định phạm vi của chúng, bên ngoài nhà. Trong nhà, thỉnh thoảng chúng cũng vào tham quan một chút, đừng gây rắc rối, tất cả đều rất hợp tác.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người học Phật không nên có ý niệm không chế, chiếm hữu. Nhưng trong công việc phải quản lý người, quản lý việc, làm thế nào để học cách không không chế, không chiếm hữu?

Đáp: Không không chế, không chiếm hữu, là sự phân biệt chấp trước của chính bạn, đây là tạo nghiệp, là chướng ngại. Nếu không có phân biệt, không có chấp trước, không phải vì bản thân mình, là vì muốn tốt cho người khác tốt, muốn tốt cho mọi người, muốn tốt cho xã hội, thì đó là công đức viên mãn, đó là hạnh Bồ-tát. Chư Phật Bồ-tát ứng hóa đến thế gian này, họ phải làm việc cho mọi người, làm việc phải rất nghiêm túc, thực sự không có ý niệm chiếm hữu. Nhưng người thế gian dù làm việc gì, họ luôn vì bản thân, nếu bản thân không có danh vãng lợi dưỡng, vậy ai muốn làm? Không ai muốn làm cả. Vì vậy ngày xưa có câu nói rằng, có một vị hoàng đế đứng ở giao lộ, nhìn thấy rất nhiều người qua lại, bèn hỏi người bên cạnh: “Những người này làm gì vậy?” Vị đại thần này rất thông minh, “bệ hạ thấy nhiều người như vậy, thực ra chỉ có hai hạng người”. “Sao chỉ có hai hạng người?” “Một hạng người là vì danh, một hạng người là vì lợi.” Không vì danh lợi thì làm gì có nhiều người như vậy? Sẽ không có ai. Đều là vì danh lợi. Bồ-tát thị hiện ở thế gian này không phải vì danh lợi, mà là thực sự giúp đỡ chúng sanh khổ nạn, giúp chúng sanh phá mê khai ngộ.

Ví dụ như chúng tôi hiện đang tổ chức trường học ở Thang Trì, chúng tôi làm chưa được một năm, nhưng chúng tôi đã xây trường ở đó, có lẽ hơn một năm rồi, về mặt công trình này. Những gì chúng tôi làm ở đây, chúng tôi đã nói rõ từ trước, tôi hy vọng mọi người trên thế gian, tức là nói về việc làm tròn bổn phận, mỗi người làm tốt công việc bổn phận của mình, hợp tác giúp đỡ mọi người, chung sống hòa thuận, xã hội này sẽ ổn định, thế giới sẽ thái bình. Với thân phận của chúng tôi, bổn phận là gì? Bổn phận chính là giảng kinh dạy học, những việc khác không phải là bổn phận của chúng tôi. Ví dụ như tổ chức trường học, đây cũng không phải là bổn phận của chúng tôi, đây là việc của chính phủ, không phải việc của chúng tôi, là việc của những người làm giáo dục trong xã hội. Họ không làm, họ đã bỏ qua, chúng tôi dẫn đầu, chúng tôi làm. Làm ra thành tích, bạn thấy đó, “làm như vậy rất tốt”, bạn rất vui mừng, tôi sẽ giao lại cho bạn.

Cho nên lần này thật sự hiếm thấy, Liên Hợp Quốc hợp tác với chúng tôi, mời chúng tôi. Chúng tôi đến Liên Hợp Quốc làm gì? Chính là mang thành tích của việc tổ chức trường học ở Thang Trì đến đó để triển lãm, công bố một chút. Để mọi người

trên thế giới đều biết, hóa giải xung đột, thúc đẩy xã hội ổn định và hòa bình, phương pháp này hiệu quả. Hợp hành không có hiệu quả, Liên Hợp Quốc đã họp hơn 30 năm, không hiệu quả, thế giới càng họp càng loạn. Quan niệm của người phương Tây, trấn áp, trả thù cũng không hiệu quả, hận thù càng ngày càng sâu. Phương pháp này hiệu quả. Hiệu quả này mọi người đã thấy, chúng tôi sẽ không làm nữa, giao lại cho chính quyền địa phương làm, giao hết cho họ, buông xuống được. Đây đều thuộc về giáo dục.

Chúng tôi đã đầu tư khoảng năm, sáu chục triệu nhân dân tệ ở đó, toàn bộ đều tặng cho bạn, chúng tôi sẽ rời đi, vậy tự tại biết bao. Sau này vẫn sẽ có người khác tìm chúng tôi đến làm, đến dạy, sau này sẽ dễ dàng hơn, sau này chúng tôi sẽ không cần đầu tư xây trường học nữa; các bạn xây trường học, xây xong rồi, chúng tôi đến dạy, như vậy mới tốt. Chúng tôi cũng không cần tiền lương, không cần tiền công của bạn, hoàn toàn tận hết nghĩa vụ để dạy học. Nhưng chúng tôi sẽ không xây trường học nữa, như vậy mới tốt. Đầu tiên, vạn sự khởi đầu nan, cái đầu tiên luôn rất khó khăn, phải tốn rất nhiều tinh thần, phải xây một ngôi trường. Sau này mọi người biết thì tốt rồi, chúng tôi sẽ không cần xây phòng học, không cần quản lý hành chính, chỉ quản lý việc giảng dạy, chỉ dạy học sinh. Không có ý niệm khống chế, cũng không có ý niệm chiếm hữu, hoàn toàn buông xuống. Chúng tôi làm rất hết lòng, rất có trách nhiệm, làm tốt tất cả rồi giao lại cho bạn.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, làm thế nào để quay nội dung của một bộ phim nhân quả mà không dẫn dắt sai chúng sanh?

Đáp: Bạn phải đọc nhiều, tìm hiểu nhiều về những sách nhân quả này. Đại sư Ấn Quang giới thiệu một cuốn sách hay nhất, khi tôi cầu học ở Đài Trung, thầy Lý đã rất nghiêm túc giới thiệu cho chúng tôi, cuốn An Sĩ Toàn Thư, đạo tràng này chúng ta có tặng kết duyên sách này. Bạn đọc cuốn sách này vài lần, nhiều lần, bạn sẽ nắm được tiêu chuẩn quay phim truyện nhân quả. Phải xem nhiều những câu chuyện này, sưu tầm thật nhiều tài liệu về nhân quả báo ứng hiện nay, có của Trung Quốc, có của nước ngoài. Các bạn xem tiến sĩ Chung Mậu Sâm giảng về nhân quả báo ứng, các bạn rất thích nghe. Khi tôi quen cậu ấy, cậu ấy đang học ở Đại học Texas ở Mỹ; thời cậu ấy còn là sinh viên, tôi đã quen cậu ấy, cậu ấy thường xuyên đến đạo tràng chúng tôi tham gia các hoạt động niệm Phật. Sau này tốt nghiệp, thành tích rất xuất sắc, đã ở lại trường dạy học. Từ giảng viên, bây giờ cậu ấy là phó giáo

su. Tôi đến Úc, tôi đã mời cậu ấy đến Úc; bỏ công việc ở Mỹ, đến dạy học ở một trường đại học ở Úc. Cậu ấy cũng rất vui, chúng tôi có thể thường xuyên ở bên nhau.

Ở Mỹ lúc đó tôi đã nói với cậu ấy, Mỹ, phương Tây những năm gần đây, nửa thế kỷ qua, dùng phương pháp thôi miên để chữa bệnh. Thôi miên có thể đưa người này trở về đời quá khứ, trở về đời quá khứ trước đó nữa. Bây giờ sách vở này rất nhiều, báo cáo rất nhiều. Những bác sĩ này ban đầu đều được đào tạo khoa học, không tin nhân quả luân hồi, không tin con người chết rồi còn có kiếp trước, kết quả từ thôi miên phát hiện ra là có thật. Vì vậy hiện nay người phương Tây tin luân hồi, tin báo ứng, chiếm khoảng một phần ba dân số, tỷ lệ rất lớn! Đây là chuyện tốt, tin nhân quả báo ứng. Nợ mạng phải trả mạng, nợ tiền phải trả tiền, họ tin những điều này. Vì vậy tôi đã bảo cậu ấy sưu tầm, cậu ấy sưu tầm được rất nhiều.

Tôi nói, anh xem trong đó cái nào quan trọng, hãy viết ra. Vì vậy những câu chuyện của cậu ấy rất phong phú, giảng rất hay! Bây giờ cũng đã nổi tiếng rồi, rất hiếm có. Mẹ cậu ấy cũng không hề đơn giản, bây giờ bà ấy cũng đã giác ngộ. Ban đầu bà vẫn chấp trước, muốn cậu ấy làm một người nổi tiếng trong giới học thuật. Bây giờ thì không, bây giờ bà đã thay đổi suy nghĩ, muốn cậu ấy làm thánh nhân, hiếm có! Đúng, đúng đắn, hoàn toàn đúng đắn, đừng làm người nổi tiếng, hãy làm thánh nhân, điều này hoàn toàn đúng đắn. Vì vậy sưu tầm những thứ này rất quan trọng, có lẽ cậu ấy đã sưu tầm hơn 100 loại, tài liệu rất phong phú. Như vậy đương nhiên bạn sẽ không dẫn dắt sai chúng sanh. Phạm là những loại phim truyện về nhân quả, có thể sau cùng mời cư sĩ Chung Mậu Sâm đến kiểm duyệt, duyệt qua cho bạn, bạn sẽ không có sai sót. Tốt rồi, hôm nay hết giờ rồi, chúng tôi cũng vừa trả lời xong các câu hỏi.